

като е тъй, тогазъ ти можешъ ли твърди
по съвестъ, че не си на нашия Войвода
ръцете чисти? Че къмъ пропасть той народъ
желай да поведе и вѣкъ го е повелъ?
Не го ли води той все къмъ еднакъ щель,
къто ти и азъ и всички ний желаемъ?
Единъ противо другъ защо тогазъ да лъжмъ?
Отъ тебъ да разберя до колкото монахъ,
ти зарадъ бъдаше най-вече имашъ страхъ, —
да не обърне той свободата въ увреда
на саниа народъ. Туй може сая да гледа
тозъ който днешното не е добре съзналъ.
Единъ блянъ на сърце сега ни й оживялъ —
свободата! А що отпосле ще да бъде,
тозъ който донивей до тяхъ дни, нека съзи!
Азъ твърдо вярвамъ че кога единъ народъ
свободата си самъ спечели — съ нейний плодъ
ще знай подиръ това какъ и какво да прѣзи.
Свободата, ти знаешъ какъ дума даскалъ Славъ
отъ Бѣта, млала е невеста: най-напрежъ,
ти въ къщи гледай какъ и какъ да я введешъ —
отпосле тя сама какъ се урежда къща
ще те научи. . . . Тукъ е работата съща —
ще дойде време и за урель, и тогазъ
за распри може би ще бъде споденъ часъ!
Или не е така? Онези що милеятъ
за общото добро, те треба да радятъ
задружно, въ слога. Туй що правите ний днесъ,
наскени единъ на други, като песь
на песъ — същото и нему казахъ вчера
и тебе ще да го повторя — изневера
е къмъ народа то, къмъ гуй-що е прѣдалъ
сърце той. Въ тънний смъхъ на робството заспалъ,
вий го събудихте — даи за да ви гледа
пиевъ и расприте безумни, за увреда
и вамъ и нему? . . . Да, тебъ харно повъ Матей
ти казваше напрежъ, и ти го проумей